

ชีวิตครูของผม ตอน โรงเรียนในฝัน หรือโรงเรียนร้างแกจั้น (ตอนที่ 1)

นำเสนอเมื่อ : 13 ส.ค. 2551

ก่อนที่ท่านจะอ่านเรื่องของผมในตอนนี้ ขออนุญาตเรียนว่าผมเขียนจากประสบการณ์ที่ผมได้พบจริง ๆ และเป็นเรื่องที่ผมผ่านเป็นอดีตแต่ยังคงอยู่ในความทรงจำของผม เนื้อหาค่อนข้างมากจึงขอแบ่งเป็นตอน ๆ ไป ดังนั้นหากท่านผู้อ่านมีความเห็นสิ่งใดจะแนะนำ ผมขออนอมรับคำแนะนำนั้นด้วยความยินดียิ่ง และขอขอบคุณทุกความเห็นที่ส่งมายังผมด้วยความขอบคุณ

หลังจากที่ผมได้มาอยู่ลำปางได้ประมาณปีกว่า ๆ (ปี 2537) ที่ทำงานของผมนั้นติดกับโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นกึ่งมูลนิธิในพระพุทธศาสนา ช่วงนั้นผมก็มีเวลาว่าง ไม่อยากให้ลืมนวิชาที่เรียนมา เลยไปติดต่อที่โรงเรียนเพื่อขอทำการสอนเป็นวิทยาทาน (ไม่ขอรับค่าตอบแทน) ซึ่งก็ได้รับการตอบรับ โดยโรงเรียนจัดให้สอนในช่วงเที่ยงครึ่งถึงบ่ายโมงครึ่งในวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งต้องขอบอกก่อนว่า ผมจบนิติศาสตร์มา จริง ๆ แล้วควรจะสอนสังคมศึกษามากกว่า แต่เนื่องจากว่ามีประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษสมัยที่รับราชการอยู่ประจำบวรศิริวัฒน์ ก็คิดว่าน่าจะสอนได้ สมัยนั้นไม่ได้เน้นหรอกว่าครูจำเป็นต้องมีวุฒิศึกหรืออะไร ขอให้สอนได้เป็นพอ

ก่อนที่จะเข้าสอนก็ต้องมีการพบปะครูใหญ่ก่อน สิ่งแรกที่ครูใหญ่บอกให้กับผมก็คือ เด็กโรงเรียนนี้เป็นเด็กคัดทั้งนั้น ผมก็ว่าดีเด็กคัดสอนง่าย แต่คำตอบที่ได้รับจากครูใหญ่นั้นก็คือเรื่องที่ต้องคิด ในคำพูดที่ครูใหญ่เฉลยว่า เด็กคัดที่ว่านั้นคือคัดออกจากโรงเรียนอื่นมาแล้ว เราก็คิดว่าเอาวะ เอาไปเอากัน ผมได้รับมอบหมายให้สอนภาษาอังกฤษชั้น ม.3 ทั้งหมด ซึ่งมี 3 ห้อง ๆ ละ 50 คน (อะไรจะมากมายขนาดนี้) แต่ก็สู้ไวย

หลังจากรับหนังสือจากวิชาการแล้ว เรามีเวลาเตรียมตัวไปอ่านเอกสารการสอน 1 สัปดาห์ ดูเนื้อหาแล้วคิดว่านักเรียนต้องใช้ภาษาอังกฤษได้ดี จึงจะสามารถใช้ตำราเล่มนี้ได้ เพราะบทแรกจะเป็นการพูดถึงการบรรยายความรู้สึกของคนที่เราประทับใจ เรื่อง Someone I admire ก็เตรียมการสอนมากพอสมควร

เมื่อถึงวันแรกเข้าไป เดินผ่านครูเก่า ๆ แลถามว่ามาใหม่หรือ เราก็ตอบรับ คำก็ถามต่อว่าสอนห้องไหน ก็บอกว่า ม.3/3 ครับ เค้าบอกว่า ถ้าผ่านห้องนี้ได้ ห้องอื่นก็ไม่น่ามีปัญหา (โวะระ อันนี้ให้กำลังใจหรือเตือนภัยกันแน) พอเราเข้าไปสิ่งแรกที่เห็นคือนักเรียนที่อัดกันเป็นปลากระป๋อง ประมาณ 60 คน ทุกคนต่างนั่งเงิบเพราะตื่นเตนที่มีคนแปลกหน้าเดินเข้ามาในห้อง เราก็เริ่มที่หักทายนักเรียนเป็นภาษาอังกฤษ ทุกคนเงิบ ๆ จนหนักแล้ว (มันจะเอาไปเกาะโวะระ) จนแนะนำตัวเองเสร็จ ก็ถามว่ามีอะไรจะถามครูไหม สิ่ง que ทุกคนตอบก็คือ ครูครับพูดภาษาไทยหะ ที่ครูพูดมาทั้งหมดไม่รู้เรื่องเลย

พอถึงตอนนี้เรารู้แล้วว่าปัญหาคืออะไร ก็ปรับใหม่ เริ่มสอนในเนื้อหาที่เตรียมมา ค่อย ๆ อธิบายศัพท์สอนการอ่าน ปรากฏว่านักเรียน 60 คน ได้ยินเสียงอ่านเพียงคนสองคน เอาละสิ งานเขาแล้ว จะทำไงต่อ ก็บอกนักเรียนว่า คาบแรกเรายังไม่เรียนกัน มาคุยปัญหาการเรียนกันดีกว่าว่าเกิดอะไรขึ้น ทุกคนบอกว่าขอให้สอนเริ่มต้นใหม่หมดเลย ปัญหาที่เกิดขึ้นก็คือ บางครั้ง a-z ก็ยังไม่ได้ ทำให้เราเริ่มมีปัญหาแล้วผ่านไปจนถึง ม.3 ได้ใจ หลังจากสอนอีก 2 ห้องก็อยู่ในสภาพเดียวกัน จะมีโดดเด่นว่าพอจะไปได้ไม่ถึง 5 คนจึงไปปรึกษาวิชาการว่า ถ้าจะสอนตามวัตถุประสงค์ แต่ขอปรับเนื้อหาได้ไหม เค้าบอกว่าไม่ได้ ต้องสอนตามหนังสือ และต้องประเมินผลตามหนังสือด้วย เลยต้องใช้วิธีสอนตามเนื้อหาสลับการไวยากรณ์พื้นฐานไปด้วย พยายามเน้นศัพท์ที่ใหม่เพราะปัญหาคือเด็กไม่รู้อะไรเลย ให้ทำการบ้านหรือแบบฝึกหัดเรียกได้ว่าคนตรวจแทบร้องไห้ เพราะผิดหมดเกือบทุกคน แถมปัญหาที่คือ เด็กจะไม่ยอมทำการบ้านหรือแบบฝึกหัดที่ยาก เด็กยอมถูกทำโทษอย่างไรก็ได้ ขอเพียงแค่ว่าไม่ถามหาการบ้านก็พอ เหมือนเรียนให้ผ่านไปวัน ๆ จึงต้องไปคุยกับครูทั้งหลายว่ามันต้องมีอะไรที่เป็นปัญหามากกว่านี้ สิ่งที่ทราบคือ เด็กพวกนี้เป็นเด็กมีปัญหา เกเรบาง ยุกจนบาน ทางบ้านมีปัญหาบาง ติดเกมส์ ติดหญิง ฯลฯ เลยถึงบางอ้อ แต่ขอที่ผมได้พบก็คือ โรงเรียนครูกับผู้บริหารมีปัญหากัน และการสอนก็ไม่ค่อยจะเต็มที่ บางครั้งครูเขาไปก็ไม่สอนอะไรเลย แต่อะไรไม่ร้ายเท่า ปัญหาเด็กหนีเรียนสูงมาก เท่าที่ตรวจสอบเวลาเรียนและบันทึกการสอบ ผมก็เลยนำเรื่องไปปรึกษากับที่ปรึกษา ปรากฏว่าคำตอบที่ได้รับก็คือ แล้วจะให้ทำอย่างไร (พูดแปลกวะ)

สมัยผมถ้าขาดเรียนเกิน 3 ครั้งเนี่ย โดนอัยเชิญผู้ปกครองพบแล้ว โรงเรียนนี่แปลกจัง แต่เรายังไม่ว่าอะไร เพราะมาเทอมแรก
ขึ้นไปรุมมากเดี๋ยวจะสอนอย่างมีความสุข เพราะผมไม่ใช่ครูประจำ เป็นแค่ครูพิเศษที่ไม่ได้กินเงินเดือนของโรงเรียนเท่านั้น